

Eliana Popa

ECOUL IUBIRII

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

*Rațiunea tace, când bătăile inimii te strigă.
Ecoul iubirii răsună în toată ființa mea.*

Ioana

*„Căutam mereu puterea și încrederea în afara mea,
Dar acestea vin dinăuntru.
Erau acolo dintotdeauna.”*
Anna Freud

Ninge continuu de câteva zile, acoperind tot ce știam că există. Recunosc cu greu strada, pe care mașinile de dezăpezire au lăsat-o în voia sorții. Nu e nimeni. Nicăieri. Ascult viscolul urlând sălbatic de partea cealaltă a ferestrei, troienind zăpada în jurul gardului din metal care înconjoară clădirea. Îmi pare că a construit o fortăreață, menită să ne protejeze, sau o închisoare, în care să ne întemnițeze. Oricum, nu mai contează. Cerul de plumb stă să se prăbușească, strivind tot.

— Trebuia să stăm acasă azi. E cod portocaliu de viscol în tot județul.

Îi aud vocea străpungând zgomotul de fundal, dar îmi e teamă să-mi întorc privirea, îmi e teamă să-mi părăsesc povestea. Continui să privesc captivată dansul sinucigaș al fulgilor de nea topindu-se pe geamul aburit, să urmăresc copacii cum își lovesc desperați crengile goale de fereastra înaltă implorând ajutor. Invidiez suferința lor.

Îmi lipesc palma de sticlă, simțindu-i textura, testându-i fragilitatea.

Limita asta subțire, transparentă e singura frontieră între frig și căldură, între moarte și viață, între un iad alb care nu-i al meu și un rai obositor care nu mă recunoaște. Sunt captivă în purgatoriu, într-un echilibru precar între bine și rău, incapabilă să-mi gășesc locul. E imposibil să aleg și improbabil să fiu aleasă.

Îi simt chemarea și aș vrea să ies prin sticlă! Mă imaginez afară, în mijlocul nimicului, învelită cu mii de fulgi de zăpadă. Cu unul câte unul m-aș acoperi ușor, luptând cu căldura corpului meu, luptând cu tot ce vrea să mă tragă de partea opusă. Inima ar începe să-mi bată haotic, pompând sângele fierbinte prin fiecare venă, răsuflarea mi s-ar accelera, încercând să mă mențină conștientă. Corpul meu ar lupta cu îndârjire cu gerul crunt, iar instinctul de supraviețuire și-ar revendica zadarnic controlul. Aș rămâne impasibilă, așteptând finalul, prea obosită să pot relua lupta, fericită că s-a terminat. Aș ceda.

Mă văd dispărând în nămeți, de parcă nu aș fi existat vreodată. Văd natura netezind troiene peste corpul meu înghețat, cu aceeași măiestrie cu care a învelit toată vegetația. Mă pierd din ce în ce mai mult în peisajul apocaliptic.

Imaginea vie din mintea mea îmi provoacă o plăcere bolnavă care îmi inundă ființa și iese apoi prin toți porii.

– Ioana, tu auzi ce îți spun?

Mă întorc brusc și întâlnesc privirea pătrunzătoare a Ellei.

– Ziceam că s-a anunțat cod portocaliu de vreme rea...

– Da... te-am auzit de prima dată..., bălmăjesc, încercând să revin „acolo”.

– Și de ce nu ai răspuns? La ce te gândeai?

– La nimic..., mă eschivez, deși știu că nu funcționează.

– Da, da... cum să nu! Mă sperii, fato! îmi zice, între reproș și panică sinceră.

Afișez un zâmbet șters menit să o liniștească, dar prietena mea își dă ochii peste cap și își mută privirea în revista de modă pe care o analizează cu o atenție ritualică, la începutul fiecărei luni. Încerc să mă întorc „acolo”, uitându-mă din nou pe fereastră, însă chemarea a încetat. Paradoxal, dezamăgirea mă eliberează.

Poate nu e locul, poate nu e timpul.

Căldura mă lovește de nicăieri. Îmi înmoaie corpul, făcându-l să se relaxeze. Mă trage ușor pe spate, rezemându-mă de spătarul scaunului. Mă înconjoară râsete și șoapte. Răsufările lor fierbinți îmbibă aerul pe care îl respir, dându-mi senzația că inhalez tensiune pură. Închid ochii pentru a nu-i vedea agitându-se efervescent în jurul meu. Iubiri de adolescenți, certuri cu părinții, tentații rușinoase, petreceri zgomotoase, o lume pe care nu o înțeleg. Mă obosește. Raiul lor mă cheamă și mă împinge, mă vrea și mă reneagă. Devin confuză și nerăbdătoare. Îl vreau, sperând să mă găsesc pe mine. Mă caut în zecile de adolescenți, îi privesc cum se scaldă într-o fericire superficială din care aș vrea să gust. Îi invidiez, dar refuz să mă identific cu ei. Nu le înțeleg glumele, nici bucuriile, nici interesele. Sunt prea diferită pentru a putea nega asta.

Zgomotul de fundal mă năucește. Șușoteli și râsete înfundate, bătăi de inimă ce se îmbină într-o simfonie prost orchestrată, toate se joacă cu mintea mea, punându-mi la îndoială luciditatea.

Involuntar, arunc o privire rapidă în jur, încercând să identific sursa zgomotelor, poate din nevoia

de a-mi justifica anxietatea. Monica se joacă obsesiv cu un pix, Gabriela plescăie o gumă de mestecat, Ana lovește în bancă cu unghiile ei lungi, vopsite într-oculoare de prost gust, Andrei și Mihai povestesc ceva care îi amuză.

Fiecare sunet mă lovește în moalele capului. Nervozitatea se transformă în calmitate și viceversa... Sunt cuprinsă de stări ciudate, intense, greu de înțeles, imposibil de explicat. Inspir și expir controlat de câteva ori. Asta mă ajută de obicei. *Pot face față!* Până la urmă, suntem „ființe care se pot adapta la orice!”

În această clipă, cugetarea lui Dostoievski îmi pare mai greșită ca niciodată. *Sau poate eu sunt cea greșită în raport cu teoria lui.* Eu sunt singura ciudată, doar mie îmi e imposibil să mă adaptez, să fac parte din ceva... Un zâmbet lăuntric mă face să mă calmez. *Mă mint. De fapt, nu vreau să mă adaptez! Nu am încercat niciodată cu adevărat.*

Ușa se deschide, iar eu încerc să revin în prezent, să uit sau să-mi aduc aminte. Aud fiecare pas apăsător scârțâind pe parchetul vechi din stejar și asta mă irită, dar încerc din răspuț să mă concentrez.

E un bărbat scund, trecut de vârsta pensionării. Poartă același costum negru, murdar de praf de cretă, păr cărunt, aranșat atent cu o cantitate prea mare de gel, barbă albă și buze subțiri, lipite strâns.

Are mereu aceeași atitudine distantă și aspră, care mă duce cu gândul la comunism. Ochii lui sunt singurii ciudați, scânteiază puternic sub sprâncenele stufoase, ca și cum ar privi ceva mai mult decât chipuri. Profesorul de matematică a fost mereu un amalgam de antiteze ce se contopesc luptând cu legile naturii.

Salutul în sincron, specific claselor primare parcă mă trezește.

— Bună ziua! răspunde cu o voce gravă fără să ne privească.

Își trage apoi ferm scaunul și se așază. Inspiră adânc și își drege vocea, în timp ce răsfoiește catalogul. Niciodată nu face prezența, ne știe pe fiecare, așa că își notează discret cine lipsește.

Toată clasa îl privește cu respirația tăiată, în timp ce el deschide o servietă veche din piele ecologică, cojită de vreme, pentru a scoate un teanc gros de coli. Le așază pe catedră și pășește către băncile din față.

— Înainte de a vă spune rezultatele simulării pe care ați susținut-o săptămâna trecută, trebuie să vă pun o întrebare.

E foarte serios, mai serios decât de obicei, deși nu credeam că așa ceva ar fi posibil. Privirea nu îi pare ațintită undeva anume, și totuși ne vizează pe fiecare.

— Voi ce vreți de la viață?

Tresar! La o așa întrebare nu mă așteptam. Nu din partea lui.

El, care nu vedea mai departe de matematică, niciodată nu a părut interesat de ceea ce am avea de spus. Matematica este nucleul în jurul căruia grăvitează toată viața lui.

Ce aş putea să-i răspund acestui om? Nu am fost niciodată blocată de o întrebare de a lui și îmi dau seama abia acum de ce. Sunt mereu stăpână pe situație pentru că analizez oamenii, anticipez mișcările lor și le calculez pe ale mele. Și, totuși, acum m-am blocat. Nu mă așteptam la o întrebare atât de profundă. Nu mă așteptam să-i pese.

Toți suntem blocați. Fiecare din motive diferite. Unii poate pentru că nu și-au pus întrebarea asta niciodată, unii pentru că nu au un răspuns, alții pentru că

nu știu ce ar vrea el să audă, iar eu... pentru că nicio-dată nu am formulat planul meu ca pe un răspuns la întrebarea altcuiva. E doar pentru mine, doar pentru întrebările mele.

Inspir adânc și tac. Toți au tăcut.

— Ei bine, reia el încurajat de tăcerea noastră, sper că planurile voastre de viitor nu se bazează pe un câștig la loto și că nu aveți drept modele nulitățile promovate de mass-media. Sper că veți alege să fiți oameni de calitate, copii! Învățați, citiți, dezvoltați-vă! Investiți în ceea ce e cu adevărat important în viață! Investiți în voi!

Ne privește blând și muștrător în același timp, făcând cuvintele să i se transforme în săgeți care ochesc inima fiecăruia dintre noi.

Domnul profesor se așază din nou la catedră, ia prima lucrare și desface cu o riglă colțul din dreapta, unde se ascunde numele unuia dintre noi. Pauza de câteva secunde pare o veșnicie, mișcările lui exacte par filmate în *slow motion*, făcând timpul să se dilate necontrolat. Toți suntem tensionați, și fiecare are felul său de a reacționa la stres. Unii își rod unghiile, unii oftează, alții bat din picior, doar Ella tastează, și, din nou, telefonul meu e bombardat de SMS-urile ei. Probabil sunt alte comentarii despre cum sunt îmbrăcați colegii, planurile ei pentru weekend sau mai știu eu ce lucruri „normale” vrea să-mi împărtășească.

Încerc să mă calmez controlându-mi respirația, dar vibrația telefonului pare picătura chinezească. Senzația de stres se amplifică și simt că explodez. Mă întorc spre banca Ellei și o surprind, ca de obicei, pierdută în ecranul telefonului ascuns între caiete.

— *Termină!* îi urlă toată ființa mea, dar nu apuc să spun nimic pentru că vocea lui mă face să tresar.

— Ioana!

Mă ridic în picioare încercând să ignor telefonul ce încă îmi vibrează în buzunar, încercând să par relaxată, să par normală, dar el știe că nu e așa, o văd în ochii lui. Își drege vocea, apoi continuă.

– Ca de obicei, lucrarea ta a fost cea mai bună, dar ultimul exercițiu e greșit. Poți să îți iei foaia de examen să o verifici.

Mă blochez pentru o secundă. Mentea mea este acaparată de un singur cuvânt: GREȘIT... *Greșit? Cum ar putea să fie greșit? Cum să greșesc la simularea de BAC?*

Merg ca teleghidată spre catedră, în timp ce capul îmi pulsează haotic, iar picioarele se mișcă independent. Domnul profesor mă privește cu un zâmbet șters, în timp ce îmi întinde colile de hârtie. Spun un „mulțumesc”, cred, din reflex. Nu conștientizez ce fac, de fapt nu pot să mă gândesc la nimic, nimic altceva, decât că am greșit. Exercițiul meu e greșit!

Mă întorc în bancă și îmi așez lucrarea în față. Capul îmi bubuie sub presiunea sângelui pompat prea rapid și simt nevoia să îmi ascund mâinile sub bancă pentru a nu le vedea nimeni tremurând.

În jurul meu, lucrurile își urmează cursul firesc. Colegii mei își primesc lucrările, împreună cu toate comentariile de rigoare. Doar eu am rămas blocată. Timpul parcă s-a oprit, gândurile mele se derulează haotic, mă bombardează fără milă testându-mi parcă rezistența.

Nu îmi permit să greșesc. Nu e o opțiune. Inspir adânc, încercând să mă concentrez, și mă uit iar la lucrare.

Nota 9.20... mediocru... Trebuie să-mi dau seama unde am greșit. Scot o altă foaie de hârtie și încep să rezolv ultimul exercițiu.

– Nu e greșit! strig dintr-odată, ridicându-mă în picioare.

Toată clasa mă fixează cu privirea, iar eu îmi pierd vocea pentru o clipă. Inspir și continui, potolindu-mi tonul.

– Mă scuzați! Putem verifica împreună ultimul exercițiu? Sunt sigură că nu e greșit.

– Sigur, Ioana. Poți veni la tablă! îmi spune el calm, prefăcându-se că nu observă agitația pe care am provocat-o în clasă.

Pășesc hotărâtă spre tablă, lăsându-mi lucrarea pe catedră. Aud șușotelile colegilor mei: *E chiar obsedată! Să faci atâta vâlvă pentru un 9? E doar o simulare, disperato!*

Comentariile lor au un efect ciudat asupra mea. Nu mă deranjează, din contră. Încerc să îmi ascund zâmbetul plin de satisfacție și încep să rezolv exercițiul, lăsându-mi mintea să rătăcească pe meleagurile copilăriei. Am trăit atât de multe momente asemănătoare, încât nici măcar senzația de déjà-vu nu mai are rost. *Să vorbească! Oricum nu vreau să mă placă!*

Las creta pe marginea tablei și mă întorc spre cei din clasă, ca și cum uitasem de prezența lor. Ei își dau ochii peste cap, iar eu le zâmbesc indiferentă, în timp ce domnul profesor analizează tăcut rezolvarea.

– Ai dreptate, Ioana, e corect. O să modific nota.

– Vă mulțumesc!

Da, de data asta chiar am gândit acel „Mulțumesc!” și l-am spus din toată inima.

Ora se termină curând și, odată cu ea, o altă zi de școală și o altă săptămână.

– Hei! îmi spuse Ella, așezându-se cu fundul pe banca mea, pare că meditațiile în particular chiar

m-au ajutat. Nu am mai luat o notă atât de bună la mate din clasa a V-a. Mulțumesc!

Rămân tăcută, privind-o nedumerită. Nu știu ce să spun. Nu am fost atentă când a primit lucrarea și nu știu cu ce calificativ a fost notată. Eram foarte concentrată pe exercițiul meu „greșit“.

Ella îmi observă dezorientarea și mă privește muștrător, fluturând foaia de hârtie umplută de pix roșu.

– Ioana, am luat 7. M-au ajutat mult lecțiile tale. Mulțumesc!

– Cu drag, Ella! Scuze că am fost atât de absentă. Nu am citit nici mesajele.

– Eee... m-am obișnuit. Țasta e farmecul tău!... Stai puțin! Ce mesaje?

– Mi-a sunat telefonul încontinuu în timpul orei, credeam că ești tu, ca de obicei, te auzeam cum tastezi, spun eu, încercând să-mi scot telefonul din buzunar.

Verific cu mâna tremurândă ultimele apeluri și inima îmi îngheață.

– Ioana, ești bine? Cine te-a căutat?

– Sunt bine, trebuie să plec.

Mă strecor cu greu prin mulțimea de liceeni cuprinși de febra weekendului. Geaca groasă și lungă îmi încetinește mișcările. Încerc să o sun, nu răspunde, iar apelul meu se termină cu intrarea căsuței vocale, care mă îndeamnă să las un mesaj. Încerc din nou, același rezultat.

Capul mi se învârte și simt cum amețesc, aerul pe care îl inspir nu are loc în plămâni, și expir fără să mă satur de oxigen. Mă cuprinde o căldură intensă, care nu sunt sigură că are legătură cu temperatura. Am nevoie de aer, de spațiu...

Ies, în sfârșit, afară unde gerul aspru mă lovește ca o palmă menită să mă trezească. Inspir și expir de câteva ori aerul înghețat ce îmi arde traheea, apoi îmi verific din nou telefonul. Am două apeluri pierdute de la bunica și încă trei de la mătușa Nuți.

După încă două guri de aer decid să o sun pe ea.

– Alo, sărut mâna!

– În sfârșit...

– Tanti Nuți, știți ceva de bunica? Nu răspunde la telefon și am apeluri pierdute și...

– Da, da. Sunt cu ea. A fost externată azi la cerere. M-a sunat pe mine, că tu nu știi unde ții telefonul ăla. M-am dus până în Râmnic să o iau din spital, și doar știi că sunt bolnavă și eu și mă doare piciorul de toamna trecută...

– Externată la cerere? E bine? întreb eu, întreprupându-i monologul.

– Eee... Cum să fie bine? E așa cum o știi.

– O iau pe Daria de la grădiniță și vin acasă.

– Vino! Să nu uiți să-mi lași niște bani și ia și ceva de mâncare. N-am apucat să mănânc nimic azi.

– Bine.

Merg ca un zombi pe stradă, fără a observa ce se întâmplă în jurul meu. Picioarele mi se afundă în zăpada proaspăt așezată, iar vântul vrea să mă doboare. Mă lupt cu întreaga natură ca să înaintez, și nu numai. Mă lupt cu mine însămi. Gândul că s-ar fi putut întâmpla ceva cu bunica m-a paralizat pentru un moment. Sunt dezamăgită de propria reacție, de propria persoană. Îmi dau seama că nu sunt atât de puternică pe cât ar trebui sau pe cât se așteaptă ea să fiu. Știu că e bolnavă, știu că sfârșitul e aproape. Ar trebui să fiu pregătită pentru asta, dar nu sunt.

E egoist din partea mea să mă gândesc la mine, la suferința pe care mi-o provoacă boala bunicii. Trebuie să mă adun și să fiu puternică pentru ea. Dacă e nevoie să plece, vreau să o facă împăcată, fără să-și facă griji pentru mine.

Nu e prima oară când îmi spun aceste lucruri, poate e a mia oară când o fac, și totuși știu că mă mint. Cuvintele nu se reflectă și în ceea ce simt. Recit doar rânduri dintr-un monolog scris parcă de altcineva. Adevărul e că nu pot fi puternică și nu-mi pot ține în frâu egoismul. *Ce o să mă fac fără ea?* Ea e tot ce am, e tot ce am avut vreodată. Îmi urăsc propria slăbiciune, neputința, urăsc când lucrurile nu depind de mine.

Disperarea mă cuprinde încet, dar sigur, cu fiecare pas pe care îl fac, lăsând cuvintele bunicii să-mi răsune în cap ca o mustrare: *Termină cu bocitul! Tu ești o învingătoare, nu o victimă!* Mi-aș dori să aibă dreptate. Mi-aș dori să mă simt o învingătoare. Mereu mi-am dorit să fiu așa cum vrea ea să fiu.

Mă lipesc de ușa de la intrare a grădiniței. Fața îmi e împietrită ca o mască. Mă chinui în zadar să îi dau expresivitate. Încerc câteva zâmbete chinuite, apoi îmi frec energic obraji și mâinile care au început să se dezghețe. Renunț. Mă alătur pentru câteva minute părinților care își fac de lucru în sala de așteptare până când ușa clasei se deschide, iar copiii ies buluc. Daria aleargă și mi se aruncă în brațe.

– Mi-a fost dor de tine! îmi strigă, în timp ce mă strânge cu putere.

– Și mie, nu ne-am mai văzut de vreo 20 de ore.

– Ba nu. Nu ne-am mai văzut de ieri!

– Ai dreptate! Mergi să-ți iei la revedere de la colegi și de la doamna educatoare. O să-i mai vezi tocmai săptămâna viitoare!

Nici nu am terminat bine propoziția, că Daria a și dispărut. O privesc fermecată cum se plimbă prin mulțime, cum își îmbrățișează cu căldură doamnele educatoare și colegii. Daria este un ghemotoc de emoții umblător, iubește fără motiv și din toată inima. Uneori cred că iubește pe oricine, iubește doar de dragul de a iubi, fără să se întrebe dacă e iubită sau nu la rândul ei, iubește într-un mod firesc, greu de explicat.

Daria își târăște cu greu picioarele prin zăpada înaltă, iar ritmul nostru este destul de domol.

– Te iau în brațe?

– Daaa.

O ridic greoi și o lipesc de pieptul meu.

– Ioana...

– Da.

– Tu ai un iubit?

– Nu, nu am, spun eu vizibil amuzată.

– De ce?

– Nu sunt destul de mare, acum trebuie să învăț.

– Prostii, ești mare. Știi că vecina de la etajul doi are iubit? I-am văzut în scara blocului când se pupau, și ea nu e mare ca tine, nu e la liceu.

– Ahaa, îndrug eu în lipsa unui răspuns mai inteligent.

– Vrei să-ți spun un secret?

– Da, spune-mi!

– Și eu voi avea un iubit.

– Da, normal că vei avea, dar mai e până atunci.

– Două zile.

– Poftim?!

— Voi avea un iubit luni. Mami mi-a spus că pot avea un iubit când mai cresc, și duminică fac 5 ani, deci am crescut. Luni voi avea un iubit.

Zâmbesc, o strâng puternic la piept și o sărut pe frunte. Oricât de îngrijorată aș fi, oricât de multe aș avea de făcut, Daria reușește mereu să mă învelească. Deși eu sunt cea plătită pentru a avea grijă de ea, adevărul e că îmi face mai mult bine decât i-aș putea face eu vreodată.

Ea e mereu fericită, o fericire molipsitoare, care pare ireală. *Poate așa sunt copiii, poate așa trebuie să fie, poate așa am fost și eu. Oare am fost?* Nu îmi amintesc de mine fericită, de mine fără griji, de mine copil. Când mă gândesc la copilăria mea, mi-o amintesc pe bunica, mereu îngrijorată pentru ziua de mâine, îmi amintesc sandviciurile cu margarină pe care le uram, dar care constituiau prânzul meu în fiecare zi.

Îmi amintesc aleea cu castani pe care o urcam în fiecare dimineață pentru a ajunge la școală și copiii care râdeau de tenișii mei cârpiți și de hainele prea mari, primite de la preotul din sat. Nu eram fericită, însă nici tristă, eram doar serioasă, concentrată, hotărâtă. Mereu am fost prima din clasă, mereu citeam și învățam mai mult decât ne cerea profesoara. Voiam în fiecare zi să fiu mai bună, mai bună decât mine cea de ieri, mai pregătită, mai matură, mai puțin copil... Până când am pierdut copilăria. Sau ea m-a pierdut pe mine.

Acum, retrăiesc acei ani prin ochii Dariei. Mă pierd voit în poveștile ei fantastice, renunț la control și mă las cuprinsă de farmecul jocurilor ei. Datorită ei redescopăr lucruri pe care nu le mai observasem de mult. Mă bucur din nou de ploaie și de atingerea ierbii pe tălpile goale, de cântece vesele și de povești inventate. Daria e oaza mea de fericire, de liniște, de

copilărie. Ea e singura care nu îmi judecă slăbiciunile, singura care îmi permite să fiu eu fără să mă simt vinovată.

Urcăm în autobuzul supraaglomerat ce leagă Râmnicu Sărat de Topliceni. O așez pe Daria pe un scaun cedat de un tânăr, iar eu mă poziționez în picioare în fața ei, pentru ca ceilalți călători să nu o lovească.

– Abia aștept să-l văd pe tati, îmi spune ea zâmbind.

– Știu. Sunt sigură că și lui îi e dor de tine.

Zâmbește din nou și își întoarce privirea către geam, apoi începe să fredoneze un cântecel despre broscuțe, bătând din palme la refren.

O mint și inima mi se strânge de vinovăție, dar nu îi pot spune adevărul. Nu pot să o văd plângând. În aproape trei ani de când ne cunoșteam, a plâns doar de câteva ori: când a căzut și și-a julit genunchiul, când și-a tuns păpușa și apoi i s-a părut urâtă, când și-a uitat cartea de colorat în ploaie și atunci când mama ei nu a putut ajunge la serbarea de sfârșit de an. Atunci a fost prima dată când a suferit cu adevărat. Atunci lacrimile ei au fost altfel, ochii ei oglindeau o durere profundă, o durere de adult. Se simțea părăsită, neiubită, neimportantă, era o durere prea mare pentru inima ei de copil.

Va fi devastată când va afla că tatăl ei nu va veni în Râmnic de ziua ei. I-a promis... Cum poate să-i facă asta?

Aud fără să ascult cântecul Dariei, cu mintea inundată de gânduri și de dubii, și pare că minutele se dilată și se contractă fără sens lăsându-mă fără noțiunea timpului.

Coborâm din autobuz în același ger înțepător. Vântul pare mai puternic fără protecția blocurilor din oraș, ne lovește necruțător.

– E frig! Îmi spune Daria cu buza de jos tremurând.

– Știu. Nu mai avem mult.

Îmi dau jos eșarfa și i-o înfășor în jurul gâtului acoperindu-i nasul roșu. Cei câțiva zeci de metri de la stație până acasă i-am parcurs în mai mult de 10 minute.

– Daria, așteaptă puțin în camera mea, te rog! Merg să vorbesc cu bunica. Nu durează mult.

– Pot să mă uit la cărțile tale?

– Știi regula, da?

– Sunt atentă, nu rup paginile, nu le colorez și nu fac gălăgie.

Îi zâmbesc și o privesc cum se îndreaptă entuziasmată către camera mică din capătul holului. Aștept să intre, apoi deschid ușa de la dormitorul bunicii.

În cameră domnește întunericul, iar ochii mei au nevoie de timp pentru a se putea adapta. Clipesc apăsător de câteva ori, apoi rămân lipită de ușă, cu răsuflarea tăiată. Simt cum mă apasă tot, pereții îngălbeniți de fum, masa încărcată cu medicamente, draperiile așezate neglijent, raza plâpândă de lumină ce intră prin colțul drept al geamului și, mai ales, mirosul greu de boală. Toate instinctele mă îndeamnă să ies, toată ființa mea îmi spune să fug de acolo, dar picioarele îmi sunt parcă înfipite în podea.

Cea care zace pe patul alb nu mai e bunica mea de mult. O privesc detașată ca pe un tablou sinistru. O mână subțire îi cade grea pe lângă pat, prea slabă pentru a mai opune rezistență gravitației. Pielea îi e nefiresc de albă, ochii, altădată pătrunzători, acum stau închiși, adânciți în orbite. Buzele vinete și uscate sunt ușor întredeschise, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar a adormit.

Închid ochii și inspir singura rază de lumină din cameră. Încerc să mi-o proiectez în minte așa cum era acum câteva luni, înainte de boală, mereu pe fugă, mereu agitată, numărând și planificând, deținând controlul. Parcă o văd stând în picioare în fața calendarului lipit pe perete, încercuind cu pixul câteva date importante: când vine pensia, când primesc salariul și bursa, când trebuie plătit curentul, când trebuie să cumpărăm lemne și alte câteva date care „nu sunt treaba mea“.

M-am întrebat mereu de unde avea atât de multă energie? Cum putea un trup atât de plăpând să adăpostească un munte de putere, cum puteau ochii ei mici să ascundă un ocean de iubire? Cum puteau palmele ei aspre să-mi șteargă orice durere? Când eram mică, mă așezam lângă ea și măsuram în minte cât trebuie să mai cresc pentru a fi ca bunica. Anii au trecut și sunt mai înaltă cu un cap decât ea, dar am înțeles că nu în înălțime trebuie să cresc pentru a fi la nivelul ei.

O știu de când mă știu pe mine, o știu doar pe ea. Ea e tot ce am și am avut vreodată. Modelul meu de *așa da*, așa nu, slăbiciunea și puterea mea. Singura care m-a iubit când propria mamă a încetat să o mai facă. Are un mod diferit de a iubi, rece, cu puține gesturi tandre și fără declarații siropoase. E o iubire mută, dar atât de puternică, încât nu are nevoie de modalități de exprimare.

— Trezește-o, Ioana!

Vocea pițigăiată a lui tanti Nuți mă face să tresar. Are obiceiul enervant să se strecoare peste tot ca o fantomă.

— Trezește-o! Voia să vorbească cu tine, îmi repetă ea aproape muștrător.

Încerc să mă apropiu de pat, însă picioarele refuză să se miște. Vreau să spun ceva, dar buzele îmi

rămân încleștate. O privesc cum stă acolo, inertă, și îmi e frică să încerc să o trezesc. *Dacă nu se trezește?*

– Ioana...

La auzul vocii ei, aerul din pieptul meu țâșnește într-un răsuflat zgomotos. *S-a trezit!* Mă apropiu încet și mă așez în genunchi lângă pat.

– Unde e Daria? mă întreabă cu vocea stinsă.

– E în camera mea, se joacă.

– Ai adus săracul copil prin frigul ăsta. De ce ai venit? Credeai că mor până mâine?

Privirea ei pătrunzătoare mă face să mă rușinez. Inspir adânc și îi prind mâna între ale mele.

– De ce ai plecat din spital? o întreb blând.

– Ția vor să mă jecmănească. Mă tot țin acolo și îmi dau două pastile pe zi. Pot să le iau și eu acasă, nu trebuie să le plătesc lor spitalizarea. Știu că mor. Măcar să mor în patul meu.

– Plăteam eu, bunica, nu trebuia să îți faci griji pentru bani.

– Te-ai îmbogățit cât am dormit eu? Păstrează banii pentru facultate, fetițo! Nu mai strica orzu' pe găște!

Îi ridic mâna rece și mi-o lipesc de față. Simt cum degetele ei osoase se mișcă necontrolat în mâna mea, încercând să-mi mângâie obrazul. Lacrimi fierbinți îmi umplu ochii și încerc să nu clilesc pentru a nu le da voie să curgă. *Nu îmi permit luxul ăsta.*

– Hai, pleacă! Ai grijă de copilul ăla!

– Bine, mă întorc mâine.

– Crezi că plec undeva?

– Bunica, în legătură cu duminică, Cristina mi-a cerut să merg cu Daria la București, să-l vadă pe tatăl ei.

— Și ce te mai gândești? E un loc de muncă bun, copilă, nu îți bate joc! Dacă au nevoie de tine, du-te! Pe mine tot aici mă găsești.

Pe fața ei se vede urma unui zâmbet, apoi ochii se ascund iar sub pleoapele grele. Îmi lipsesc buzele fierbinți de mâna ei, simțind într-un mod ciudat cum sângele îi pompează prin vene.

Imediat ce ies din camera, dau nas în nas cu tanti Nuți, care mă așteaptă pe holul de la ieșire.

— Nu mai are mult! Trebuie să facem pregătirile, îmi spune brutal de sinceră, ca de obicei.

Inima începe să îmi bată cu putere, gata să sară din piept, un amestec de furie și de neputință îmi umple toată ființa, făcându-mi ochii să ardă. Îi prind mâna în timp ce o privesc în ochi și îi strecor puținii bani pe care îi mai am în palmă.

— Țștia sunt pentru medicamente și mâncare, nu pentru sicriu. Nu a murit încă, rostesc apăsât printre buzele abia deschise.

— Ce te enervezi așa? Crezi că eu vreau să moară? Nu vreau, dar ce să facem? Dacă Domnu' o cheamă la El, fie că vrem, fie că nu, tot moare.

O îmbrac pe Daria și ies în curte fără să salut. Inima stă să-mi sară din piept și mâinile îmi tremură nervos. Închid ochii strâns și îi deschid rapid, lăsând soarele, reflectat de luciul zăpezii, să se spargă în frânturi pe retina mea. Mă arde!

Nu înțeleg ce gândesc, nu înțeleg ce vreau, nu înțeleg ce simt. *Pe cine sunt supărată, de unde atâta furie și spre ce se îndreaptă?* Daria mă privește nedumerită. Îi strâng mânuța firavă în palmă, iar ea o închide moale ca într-o îmbrățișare. Merge pe lângă mine fără să scoată un cuvânt, dar îi simt privirea cum mă cercetează. Respirația ei se accelerează, dovadă că

se chinuie să țină pasul cu mine, și în scurt timp se oprește, epuizată.

– Ioana, ești supărată?

– Nu.

Tonul meu aspru o face să-și tragă mâna din palma mea. Simt răceala, locul din care s-a desprins mânăța ei începe să mă doară. Mă las pe vine și îi privesc ochii mari, plini de lacrimi.

– Ești supărată pe mine? Nu am stricat nicio carte. Am fost atentă. Și nu am făcut gălăgie, nu am deranjat-o pe buni.

– Nu, Daria, nu e vina ta. Eu sunt de vină. Iartă-mă!

Mânuțele ei mici mi se prind în jurul gâtului, iar trupul plăpând se lipește de al meu. Aș sta așa o veșnicie, în mirosul părului ei moale, proaspăt spălat, în căldura difuză pe care o simt prin haine, cu suspinuri șoptite la ureche.

– Nu vreau să fii supărată.

Buzele ei calde se lipesc de obrazul meu înghețat.

– Nu mai sunt, șoptesc eu cu un zâmbet prea larg pentru a fi adevărat.

Câteva ore mai târziu, totul e uitat, inima mea și-a recăpătat pulsul normal, mintea îmi e ocupată cu organizarea zilelor ce vor urma, iar Daria, entuziasmată că mergem la București să își vadă tatăl, topăie energic prin casă.

Lucrurile par normale, liniștite, o liniște înfiorătoare ce parcă premeditează un dezastru, însă uneori dezastrele sunt doar în capul meu. Nu mă pot bucura de frumusețea unui moment din cauza fricii absurde că nu va dura mult. Uit să trăiesc în prezent, de teama

viitorului. Sunt mereu în gardă. Îmi e teamă că pierd controlul, îmi e frică de lucrurile care nu depind de mine.

De câteva luni, toate momentele mele de liniște au fost urmate de crizele bunicii, de ore lungi petrecute pe holurile spitalelor, de doctori nepăsători și meschini, de vești proaste.

Îmi privesc reflexia ștersă în sticla ferestrei și simt cum mă afund în întuneric, odată cu orașul. O noapte neagră s-a așternut în tăcere, fără niciun avertisment. Orașul freamătă în lumini galbene, deranjante, iar cerul negru e brăzdat pe alocuri de razele albe ale lunii. Doar în mine nu luminează nimic, sunt goală și tristă ca o clădire părăsită, ca un cer pe care luna refuză să-l mai lumineze. Închid ochii și o văd pe bunica, așa cum era odată, îi simt mâna aspră cum se joacă în părul meu, simt miros de lapte fierț și aud lemne trosnind în foc. Aș vrea să mă întorc, să mă întorc în copilărie și să mă bucur, să mă bucur chiar și de lucrurile pe care le uram atunci, să mănânc pâine coaptă pe plită și să o ascult pe bunica cum mă ceartă. Vreau să mă bucur de rarele mângâieri, de îmbrățișările rapide cărora nu apucam să le simt căldura, să mă bucur de tot ceea ce sunt pe cale să pierd.

Trăiesc între trecut și viitor, trasă în direcții diferite de fiecare în parte. Nu îmi găsesc locul în prezent. Amalgamul de gânduri care se luptă în mintea mea mă lasă fără energie. Răsufli greu, cu șuierat ușor, încercând să-mi recapăt forțele. Clipesc apăsător și o privesc pe Daria. *Poate că peste ceva timp voi vrea să fiu aici, acum, și să mă bucur de acest moment.*

Mă așez în pat lângă ea și o cuprind în brațe, îmi ascund nasul în părul ei despletit. Miroase a somn, a vise...